

Lov og Evangelium

NR. 4

APRIL 2021

57. ÅRGANG

ISSN 2387-5275

Foto: Ingeborg Ness

«Den Allmektige, Gud Herren, taler og kaller på jorden
fra solens oppgang til dens nedgang.» Salme 50:1

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Skrävegen 90,
4440 Tonstad. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSKLEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken, NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteratarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Martin Fjære, Valberggrenda 13 A,
3160 Stokke. Tlf. 979 89 427
E-post: sekretar@nll.no

Kasserer: Valberggrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærerefredre.

Adr.: Valberggrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmyveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

På nåden i Guds hjerte

«Se, Gud er min frelse! Jeg er trygg og frykter ikke. For Herren Herren er min styrke og lovsang. Han ble meg til frelse.»

Jes 12:2

Sann tro og sjælefred hviler på én eneste grunn: Forsoningen i Jesus Kristus.

Sjælefonden vil at dette skal være skjult for oss. Djevelen er tilfreds når han får holde oss fast i mørket og vi søker etter fred i «vårt eget hjerte».

Det kan føre oss inn i stor «opp-levelsestreldom». Hver gang vi da kjenner oss vel til møte fordi vi «lykkes» som kristne, eller kjenner på gode følelser, da tenker vi at alt står bra til. Men ellers, når de «onde dagene» kommer, da rakner alt sammen.

Men Gud er underets Gud. Han sprengte mørkets makt og har lagt en grunnvoll som holder. Sann sjælefred kan bare bygges på «nåden i Guds hjerte». Du skal få regne med det som Skriften sier om Stedfortrederen Jesus og den frelse som han har ordnet med. Jesus er klippen som holder i liv og død.

«Kom, sannhets Ånd, og vitne giv at Jesus Kristus er vårt liv, så vi av intet annet vet enn ham vår sjel til salighet!» (Sb 36:1).

Fra denne grunn har all sann lovsang sitt utspring – selv i anfektelses mørke.

Ingar Gangås

Den hellige skal helliggjøres

Av Øivind Andersen

«Vandre i Ånden! Så skal dere ikke fullføre kjødets lyst.»

Gal 5:16

Dette ordet taler til oss om å leve et rett kristenliv, det som vi med ett ord pleier å kalle helliggjørelse.

Hva er egentlig helliggjørelse?

Det mest nærliggende svar synes å være: Helliggjørelse er naturligvis å bli et hellig menneske. Men dette svar er ikke uten videre riktig. Ja, det kan til og med være fundamentalt uriktig.

La oss se på et grunnleggende ord i Skriften som gir et enkelt svar på hva helliggjørelse er. Vi finner det i Bibelens siste kapittel (Åp 22:11): «La den som gjør urett, fortsatt gjøre urett, og la den urene fortsatt bli uren! Og la den rettferdige fortsatt gjøre rettferdighet, og la den hellige fortsatt bli helligjort!»

Her sies det likefrem at det som et menneske er, det kommer det til å bli: den som er ond, blir ond: den som er rettferdig, blir rettferdig: den som er hellig, blir hellig.

Altså: vi helliggjøres ikke for å bli hellige, men vi må være hellige for å kunne helliggjøres. Det er den hellige som blir helligjort. Ingen andre.

Hvordan blir en da hellig?

Jo, svarer Guds ord, ved å høre og ta imot ordet om Jesu forsoning: «For med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget» (Heb 10:14). Og Jesus sier til sine disipler siste kvelden han var sammen med dem – og han visste godt at de ikke var syndfrie: «Dere er alt rene på grunn av det ord som

Innhold, april 2021

På nåden i Guds hjerte. Av Ingar Gangås	side 2
Den hellige skal helliggjøres. Av Øivind Andersen	side 3
Anfektelse. Av Gunnar Nilsson	side 5
Stikket i hjarta. Av Ragnar Opstad	side 9
Møtekalender.	side 11
Musikk – for eller mot evangeliet? Av Sigbjørn Agnalt	side 13
Hva er musikk? Av Johannes Brandtzæg	side 16
Musikkens språk. Av Frank Garlock	side 17
Et Luther-sitat. Av Ragnar Opstad	side 20

jeg har talt til dere» (Joh 15:3).

Et hellig menneske er den som har mottatt syndenes forlatelse ved troen på Jesu Kristi forsoning. Han står ren for Gud. Det skal du vite, du som tror på Jesus.

Men i og med at vi tar imot syndenes forlatelse skjer det ikke bare at vi blir stående renset fra vår synd overfor Gud. Det skjer også noe i vår person: det fødes et nytt sinn, skapes en ny natur i oss, et sinn og en natur som elsker Gud og det han vil, og hater det som er Gud imot.

Helliggjørelse er at dette sinn får vokse og utvikle seg i en kristen. «Bli hva du er!» (Martin Luther).

Men en kristen har ikke bare dette sinn i seg, han har også det gamle menneske, kjødet, som står Gud imot. «For kjødet begjærer imot Ånden, og Ånden mot kjødet» (Gal 5:17).

Helliggjørelse er altså ikke en forbedring av det naturlige menneske. Det er også noe mer – og vesentlig annet – enn selvbeherskelse. Det er veksten av et sinn Gud har skapt i oss ved sin Hellige Ånd. Og Ordet pålegger oss at dette sinn, og ikke vår gamle natur, skal vokse i oss.

Hvordan kan det skje? Ved å vandre i Ånden, svarer Ordet. Å vandre i Ånden er å leve i det som en har mottatt fra Kristus.

«Bli i meg», sier Jesus. Lev i syndenes forlatelse! Ta imot den hver dag!

Videre: Ta avstand fra ditt selvliv: Når du kjenner fristelser av alle slag, slik som Ordet her nevner: hovmod, misunnelse, partisinn, fornærmelser,

utukt osv., skal du ikke mistvile på Guds nåde. Du skal regne med at nett-opp alt dette onde i deg kjøpte Jesus deg fri fra. Og så skal du ta avstand fra alt det onde i deg selv og bruke det sinn Jesus har gitt deg. Du vet at det en bruker, det vokser og utfolder seg, og omvendt. Det gjelder også det sinn Gud ved sin Ånd har født i oss.

Jesus sier: «Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt. For uten meg kan dere intet gjøre» (Joh 15:5).

*Fra boken «Livets brød»,
Gry Forlag, Oslo 1972*

Årsak og virkning

Det nye testamente taler om to slags renselse, blodets renselse og Åndens renselse.

Blodets rensele renser den som tror på Jesus fra all synd overfor Gud. Den er fullkommen, og den er fullført utenom oss i Jesu Kristi forsoning. Det er den – og bare den – som gjør oss til kristne mennesker.

Åndens rensele skjer inni oss, i våre hjerter. Den er ikke fullkommen hos noen kristen her i denne verden, og er ikke like stor hos alle. Den gjør oss ikke til kristne, men er virkningen av at vi lever under blodets rensele.

Øivind Andersen

Anfektelse

Av Gunnar Nilsson

Salme 30 handler om hvordan David priser Herren for at han var blitt reddet fra døden. Det er jo virkelig en stor glede, den største, å ha sett sin åndelige død, men blitt frelst, reddet. «Vår sjel er sluppet fri som en fugl av fuglefangerens snare, snaren er revet i stykker og vi er unnsluppet» (Sal 124:7). Det er ikke bare en objektiv sannhet, det er hjertets erfaring. Sorgen er vendt til glede, og det kommer en stor takk til Herren som har forbarmet seg over meg arme synder. Ja, hans barmhjertighet har vært stor, først har han vist meg min synd, mitt forderv, og siden har han dratt meg opp ifra dødsriket.

«Jeg ropte til deg, og du helbredet meg» (Sal 30:3). Da er det lov sang i hjertet. Når frelsesvissheten er så klar, da er nåden følbar. Det må ikke forveksles med vanlige, gode følelser. Men det er en merkbar nåde, slik det også var i «bryllupsdagene», i den første tiden etter at en var kommet til troen – og som vi ønsker å ha det alltid. For noen er det da nesten slik at synden og fristelsene er helt borte. Men så kan det bli som det heter: «Med honning tok du til på vegen, men tjære og bek fikk du til mat». De dagene tar slutt da alt er så klart og opplagt.

«Men jeg sa i min trygghet: Aldri i evighet skal jeg rokkes!» (30:7). Slik kan det kjennes når Gud er så nær. «Herre, i din nåde hadde du grunn-

festet mitt fjell» (v. 8). Ja, dette er noe vi så gjerne skulle ønske kunne være for bestandig. Men slik er ikke himmelveien. Men det er nettopp her vi gjør feil, slik Carl Olof Rosenius skriver. Vi bygger frelsesvissheten på våre følelser: «På nåden i *mitt* hjerte en tid jeg støttet meg, men snart ved syndens smerte min trygghet tapte seg. Jeg var da vel fornøyet Når rørt jeg hjertet fant, men var jeg mindre bøyet, min tro med ett forsvant» (Sb 283:2).

«Du skjulte ditt ansikt, da ble jeg forferdet» (v. 8b). Vi vil jo så gjerne se Gud klart, men så skjuler Gud sitt ansikt for oss, og Guds ansikt, det er Jesus. Og her handler det om den subjektive siden – det objektive, Ordet, er jo alltid det samme. Han blir skjult for oss, og da forferdes vi. Vi ser ikke klart. Vi ser, og vet det er sant at Jesus ble født, han døde og sto opp igjen. Men vårt eget hjerte-forhold, der er det skjult for oss. Er det likevel slik som djevelen sier, at alt bare er et selvbedrag? Er jeg ikke et Guds barn? Slik kan man ligge våken om natten og tenke. Er det bare jeg som har det slik? De andre har det sikkert annerledes, de har sikkert en tro som ikke svikter. Men det er nok heller slik for alle Guds barn, at det aldri kan bli noe selvsikkert at jeg er en kristen, selv om jeg vet at jeg ble det en gang. →

Hva kjennetegner så en sann tro? Det er mange måter å uttrykke det på, men det må nevnes at det er en troens hvile, et vitnesbyrd gitt av Den Hellige Ånd. Men likevel – la oss ikke glemme at det er noe som heter anfektelse som også hører troslivet til. Den som aldri anfektes ved at man kommer i tvil om sin tro, har nok ingen levende tro. På den andre side kan vi ikke si at hver den som tviler, har en rett tro. Guds Ånd vil jo vekke den som har en død tro til å begynne å tvile på sin tro. Vekkelse betyr at Gud vil åpenbare at vi ikke har en levende tro, at vi er på fortapelsens vei. Ja, det kan jo se så likt ut. Når den døde tro skal avsløres, svikter grunnvollene og en ser ikke «Guds ansikt». Men et kjennetegn på den døde tro er at den ofte er så skrásikker. Den tror objektivt på det som står i Skriften, holder det for sant. Og dermed er den fornøyd. «Det har jeg gjort hele livet», sies det gjerne. Djevelen tror også på Skriften, men Jesus taler om å bli født på ny. «Jeg vil ta bort ditt steinhjerte og gi deg et kjødhjerte», sier Herren. Den objektive sannhet om det Ordet forkynner, må bli til en personlig og subjektiv visshet i hjertet. Begge deler hører med til en sann tro.

Våre åndelige lærefedre, og ikke minst Martin Luther, var vel kjent med anfektelsen. Da Luther var plasert på Wartburg kom det menn med høye åpenbaringer til Wittenberg. De manglet ikke erfaring av Ånden. Philipp Melanchthon var usikker og

undret på hvem de egentlig var. Derfor spurte han Luther. Men Luther var ikke så imponert over dem. «Prøv å få klarhet i hvordan denne ånd ytrer seg hos dem personlig», sa han til Melanchthon. «Spør dem om de har gjort noen personlig erfaring av *åndelige anfekteler* og *guddommelige fødselsveer*, om de noen gang har kjent på angsten for død og helvete. Om du hører at alt går så glatt for dem, at de er både gudhengivne og fromme, så skal du ikke ha tiltro til dem, ikke en gang om de påstår at de har vært rykket opp til den tredje himmel».

Rosenius sier at «den tro og fred som ikke blir anfektet, er falsk». Altså er frelsesvissitet og anfektelse likevel ikke motsatte størrelser, for frelsesvissheten er alltid en anfektet og kjempende visshet. Du kommer aldri dit at du er helt fri for anfekteler. «Min tro er vel anfektet, men er dog nå en tro, avmekting og formektet jeg dog med den har ro.» (Sb 283:5). Visst er det merkelig. «Jeg dog med den har ro». Jeg tror ikke at man kan beskrive den levende tro på en bedre måte!

I salme 139:23-24 ser vi hva David gjør, når han ikke kan lite på sitt eget hjerte og ikke ser så klart. Jo, han overgir seg i Guds hånd:

«Ranskak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!» Dette er en sann og virkelig tro: å overlate seg i Guds hånd.

Men hvorfor hører vi så lite om anfektelse og tvil på *min egen* kristendom i dag? All sann kristendom må forkynne Guds vrede og dom over synden. Svikter det her, så forsvinner også anfektelsen. Da blir ikke synden åpenbart, og heller ikke Guds vrede over den. Mange tenker at Guds nåde skal ta bort følelsen av synd. Nei, langt ifra! Guds nåde tar ikke bort syndenøden, men syndeskylden! Syndenøden kan øke, og det er veldig viktig at forkynnelsen er klar her, for ellers forsvinner nådebehovet. Tenk at Peter ville at Markus, når de forfattet Markus-evangeliet, skulle ta med hans dype fall og fornekeltelse. Var ikke en slik stadig påminnelse av hans synd noe som kunne få ham til å miste synet på nåden? Nei, tvert imot.

Hver gang Peter senere hørte en hane som gol, og måtte tenke på sin fornekeltelse, så sto det samtidig klart for ham at han var frelst av nåde alene. Bare av nåde – *det* skulle være påminnelsen som han alltid senere skulle ta med seg, og leve på.

Gud viser oss vår synd for at vi skal ha et stadig behov for nåde. Men når satan minner oss på vår synd, da gjør han det bare for at vi skal tvile på nåden og vår frelse. Satan sier at du ikke elsker Gud som du skulle! Han sier for eksempel at du ikke elsker våre medmennesker nok, de som bor i vår nærhet – og du må gi ham rett. Han er en mektig lovpredikant! Han kan hele loven. Men resultatet blir gjerne at jeg får en skyldbetynget samvittighet, så kommer tvilen og til

sist anfektelsen. Men anfektelsen skal drive oss til frelsesvisshetens grunnvoll: Ordet om Jesu død og forsoning. Ofte ser vi bare vår onde, fordervede natur, slik som Per Nordsletten uttrykker det i starten på sangen «O, min Frelser så kjær» (Sb 461): «Ifra hode til fot, hjertets innerste rot kun en eneste masse av synd».

Da blir det nådebehov (v.3): «O, min Frelser så kjær, kan du slik som jeg er ta imot meg og feste til brud? Og kan du ha meg kjær selv så heslig jeg er, da er du en forunderlig Gud».

Og så kommer løsningen (v.4): «Ja, ditt Ord sier så at jeg nåde skal få, at du ikke min synd minnes mer. Ditt velsignede blod gir meg nåde og mot til å tro at min brudgom du er».

Hjelpen for den tvilende, den anfekte, er ikke å bagatellisere synden, slik som det så ofte gjøres i dag. Stadig får vi høre – i ulike tonearter – hvor fortreffelige vi er når det kommer til stykket. For ikke lenge siden hørte jeg om en kvinne som hadde tatt abort og som ikke fikk fred og ro i sin sjel. Det var mange som søkte å hjelpe henne til å «ferringe» synden.

– Du visste jo ikke hva du gjorde! Men ikke noe av dette ble til hjelp for henne. Det som ble til hjelp var å få høre om ham som tok hennes store synd på seg!

Om Gud skulle skjule sitt ansikt for oss slik at vi ikke ser ham, så er det naturlig å ha en sterk lengsel etter å se ham.

Det er like naturlig som at to som elsker hverandre og som er adskilt for

en periode, lengter etter å treffes for å se hverandre.

«Til deg, Herre, ropte jeg, og ydmykt bad jeg til Herren» (v.9). Mange i vår tid tenker at Guds barn alltid skal kjenne at de er et Guds barn, en skal aldri tvile på det, men de skjønner ikke at dette kan være et av den døde tros kjennetegn, den døde tro som er fornøyd med det objektive. Ofte er disse skråsikre og holder det som de finner i Skriften for sant.

Anfektelsen er noe som «feker imot» og som skjer i mitt indre. Guds lov anklager meg, peker på mine synder, mitt onde kjød og mine svakheter. Da må min samvittighet samtykke til lovens dom. Og da er djevelen der med én gang og sier at jeg like så godt kan la alt håp fare.
– Du er en hykler, sier han, du kan aldri bli salig.

Men en kristen vet at det er som det står i sangen (Sb 268:3): «Intet godt jeg bringer deg, til ditt kors jeg klynger meg. Naken jeg om kleder ber, hjelpelös til nåden ser».

Mange tar Guds vakkende røst for å være anfektelse. Når disse hører andre vitne om hvordan de kom til en levende tro og ble født «ovenfra», så slår de det bare ifra seg og tenker at skulle ikke jeg være en kristen uten å ha opplevd det slik? Forarget slår de et slikt vitnesbyrd ifra seg, og så prøver de å dølge den urolige samvittigheten på forskjellig vis. Måtene å gjøre det på er mange. For de forstår ikke. Ikke en gang Nikodemus gjorde det. Han som var en Israels lærer. Jesus

måtte si til ham: «Du er Israels lærer, og vet ikke dette?» (Joh 3:10).

Det finnes mange måter å unnvike anfektelsen på, eller å kurere den på feilaktig vis. Én måte å gjøre det på er, som sagt, å la være å forkynne Guds vrede og dom over synden.

En annen, som dessverre florerer i noen bekjennelses-tro og bibeltro sammenhenger, er å forkynne feil om dåpen slik at den blir en «sovepute». Vi skal ikke nedvurdere dåpen, det er selve paktstegnet. Men det hjelper ikke å si at jeg er døpt, dersom jeg ikke tror. Apostlene anvendte sjeldent dåpen i direkte forbindelse med frelsesvissheten. Merk deg nøye, at den nevnte de først og fremst i forbindelse med formaningen til å leve et hellig liv. Det burde vi også gjøre!

Så er det ikke forgjeves å vende seg til Herren med alle ting. Han er virkelig en hjelp i nøden, vel prøvd i alle ting.

Vi får gå i bønn til ham med alt som tynger, og til hans Ord. Han vil bønnhøre oss i sin time, når det behager ham. Det er sikkert og visst. Og så må ingen fortvile når det kan skje er som for Israels barn da de var i Egypt. Plagene var mange og nøden stor, men det ble enda verre da Moses kom som bønnesvar og skulle føre dem ut!

Men Herren bønnhører, i rette tid fører han deg ut. Når det behager ham, da får du se hans ansikts lys.

Stikket i hjarta

Av Ragnar Opstad

«Men då dei høyrdette, stakk det dei i hjarta.»

Apg 2:36-37

Det er ikkje så ofte ein merkar *stikket* på våre møte, slik det skjedde då Peter tala Guds ord på pinsedagen. No står det ikkje i vår makt å produsera stikket. Det stod heller ikkje i Peter si makt. Det var Den Heilage Ande som fekk brukha Peter sin munn.

Kva er galt?

Kan dette skje i dag? Det er predikantar som tilsynelatande forkynner både lov og evangelium. Vi kan på ein måte seia «ja og amen» til det som blir sagt, men stikket uteblir. Vi kan høyra «rett» forkynning utan at vi får med Gud å gjera. Ein kan ikkje peika på noko konkret som er direkte galt.

Tidlegare bibelskulelærar, Øivind Andersen, har sagt det slik: «Det er ikke det de sier det er noe galt med, men det de ikke sier!» Og i ein annan tale om same sak: «... men de sier ikke alt!» Same Andersen fortel i ein tale om at han og Tormod Vågen vart kalla inn til Ludvig Hope. Eg attgjev det etter minnet, men det var omtrent slik:

Hope sa til dei at han ingen ting hadde å utsetja på forkynninga deira, tvert imot; dei tala visst berre betre enn han sjølv: «Men», sa han, «de har ikkje Den Heilage Ande med dykk når de forkynner!» Andersen

avsluttar med desse orda: «Hvordan tror du *det kjentes*?»

Er det vår situasjon i dag?

Forkynning som kan skapa stikket

Kva var det Peter forkynte som resulterte i vekkjing?

I Apg 2:23 les vi: «... de slo han i hel då de nagla han til krossen ved lovlause menns hender». De slo han i hel, men de fekk andre til å gjera det for dykk! Og i vers 36: «... denne Jesus, han som *de krossfeste*». Det var då dei høyrdette at det stakk dei i hjarta; og vekkjinga tok til. Vi må også få sjå vår synd. Vi, liksom dei.

Stefanus tala til jødane før han vart steina: «De som har teke imot lova, som vart gjeven av englar, og ikkje har halde henne! Men då dei høyrdet, stakk det dei i hjarta, og dei skar tener mot han» (Apg 7:53-54). Her også var vekkjings-tale, men han vart ikkje teken imot.

Tilsvarande gjorde profeten Natan overfor David – med fare for sitt eige liv: «Du er mannen!» David tok imot Guds ord – og vart berga.

Det bør vera ein forkynnars store ansvar og omsorg å visa tilhøyrarane deira synd liksom han sjølv må få sjå si eiga synd, så vi får reell bruk for ein frelsar. Vi må verta førde inn for Herrens åsyn med vårt liv. Peter tala konkret om folket si synd. Kva var så redninga? At dei erkjende si synd. Dei

spurde kva dei skulle gjera. Og Peter sa: «Vend om ...» Her ser vi kva slags forkynning som kan resultera i at vi kjenner stikket i hjarta. Stikket i hjarta er til vekkjing *for den som kjenner det*. Då vert vi stilte på val. Vil vi ha vekkjing? Står vi imot? Tek du vare på det som uroar deg? Eller skuvar du det frå deg og prøver å undertrykkja det?

Kva gjer du og eg når vi hører loven og formaningane forkynt? Tek vi imot det, eller blir det stempla som lovisk tale? Eg nemner dette for det er ikkje alle som veit å skilja rett mellom «loven» og «lovisk». Dessutan blir forkynninga av formaningane ofte oppfatta som lovisk tale.

Korleis kan vi sjå vår synd og leva eit rett kristenliv dersom vi berre tek til oss det som passar oss? Skal vi ikkje ta imot alt Guds ord? Du kjem ikkje under loven av den grunn. Nei, då får du sjå di synd og får bruk for ein frelsar. Sorterer du derimot Guds ord, så blir loven og evangeliet berre teori – og synda blir ufarleg.

Ein ny fødsel

Det vart sagt av ein no avdød predikant at det ikkje er nok berre å preika lov og evangelium, det må også forkynnast ein ny fødsel. (Det gjeld ikkje berre Nikodemus!)

I «Gullgruben» av C. Asschenfeldt-Hansen står det i utlegginga av 1Kor 14:8 (s. 99): «Jo mer brodden tas bort fra Ordet, jo sterkere vil inntrykket bli av fred og ingen fare, slik Jeremia breider de falske profetene for deres forkynnelse (Jer 6:14): «De leger mitt

folks skade på lettferdig vis, idet de sier: Fred! Fred! Og det er ingen fred.» Her må enhver predikant prøve seg selv.»

Loven vert forkynt på en læremes-sig måte som ikkje fører til død. Ei slik forkynning fører til at det ikkje vert sett skilje i forsamlinga; skiljet mellom gjenfødt og ugjenfødt, født av mannsvilje eller født av Gud, mellom død og levande tru. Dette hørde vi meir av før. Eg hugsar spesielt frå min ungdom. Den første tida då eg fekk ta til meg evangeliet og glede meg i det fullbragte verket på Golgata. Guds ord vart forkynt som at det alltid var ufrelste personar i forsamlinga, sjølv om alle gjekk under kristen-namnet. Det var ranskakande og til sjølvprøving. Vi fekk med Gud å gjera, og vart avkledde alt vårt eige. Då var det godt å få høyra evangeliet.

Korleis er det i dag? No er forkynninga mykje slik at ein helst reknar med at heile forsamlinga er frelst. Her ligg eit stort ansvar på forkynnaren. Det går an å forkynna slik at han unngår brodden i si forkynning, og alle talar vél om han. Han forkynner jo evangeliet så klart! Ja, utan at det gjer noko med oss!

Eg er redd at dette førekjem i alle lutherske organisasjonar og forsamlingsar. Når eg seier *alle*, så meiner eg alle; *ingen* undantek – *ingen!* (Tek eg feil, er ingen ting betre!)

Her trur eg det kan vera ein stor fare for ein forkynnar. Det er at du i di forkynning tek omsyn til éin eller fleire av tilhøyrarane i forsamlinga, eller heile møtelyden, at det får prega

Møtekalender

Mai

9. Årnes

Lars Fredrik Ellingsen

13.-16. Nybro (Sverige)

Bibelskoletur: Per Bergene Holm m.fl.

Pinse:

22.-23. Skiptvet (Langli)

Kristian Fagerli

22.-24. Norheimsund (Steinsdalen)

Erik Nordbø

22.-24. Mosvik (Haugtun)

Odd Eivind Stensland, Ingar Gangås

22.-24. Sandnes (Sjæveland)

Finn-Widar Knutzen

Juni

6. Årnes

Martin Fjære

18.-20. Larvik (Trettenes)

Ungdomsleir

18.-20. Larvik (Kongshaugen)

Yngresleir

18.-20. Fossnes

Barneleir

Forbehold om at det blir avlysninger og endringer grunnet koronasituasjonen. Opplysninger om leirene i neste nummer. Følg med på www.nll.no.

di forkynning. Då meiner eg ei forkynning der du beheld di eiga ære og gjerne får rosande omtale. Er det slik, trur eg ikkje at du har Guds velsigning over arbeidet, sjølv om du meiner deg å forkynna både lov og evangelium. Ja men vart ikkje Paulus elskar for si forkynning? Det vart han, men han vart også hata, på same måten som det gjekk med Jesus. Eg vil tru at det meir og mindre er slik med kvart eit san-

ningsvitne. Så kan du prøva deg sjølv på det. «Falske hensyn til mennesker er en farlig fristelse, og faller en i den, mister en sin åndelige kraft» (C. Asschenfeldt-Hansen). Kvar er krafta i dag?

Dessutan må alvoret med ei evig pine i fortapinga, få meir plass i forkynninga – slik eg ser det. Her gjeld det å bli berga frå helvete! Skal vi bli berga, så må også evangeliet forkynnast. Men problemet er at ingen av seg sjølv vil gi

slepp på si eiga-rettferd, og ingen forstår seg inn i Guds rike.

Gje Gud rett

«Tollmenn og skjøkjer kjem før inn i Guds rike enn dei», sa Jesus til farisearane (Mat 21:31b). «Og alt folket som høyrd han, tollmennene med, gav Gud rett og let seg døypa med Johannes-dåpen. Men farisearane og dei lovlærde gjorde Guds råd til inkje for seg og let seg ikkje døypa av han» (Luk 7:29-30). Det er fint å sjå at alt folket, og tollmennene med, gav Gud rett og let seg døypa. Dei hadde ingen ting å berge! Og nå var synda blitt synd for dei.

Åndeleg rikdom

Kva kjenneteiknar ein farisear? Han har så mykje «kristendom» å ta vare på. Det vil han ikkje gje slepp på.

Du som har ditt liv i din eigen kristendom, korleis reagerer du på ransakande forkynning? Du er redd for å missa det som er din åndelege rikdom som du set di lit til. For misser du det, har du ingen ting att, for du har aldri hatt verkeleg bruk for Jesus åleine. Sjølvsagt er Jesus det viktigaste. Men det er *sjølvsagt!*

Ein sann kristen er villig til å la seg avkle og bli fråteken alt som han vil trøysta seg til i tillegg til Jesus åleine. Då Johannes døypte, skjedde det i og med vedkjenning av synd, og det må ha vore ei stor audmjuking å bekjenna si synd nærast offentleg. Ei ransakande forkynning vil ikkje ta *Jesus* frå deg, berre dine falske

trøystegrunnar og visa deg di synd.

Åndeleg fattigdom

Det kan vera unntak, men evangeliet må alltid vera med. Det vil alltid vera ein og annan som er i behov av det. Så er ikkje vår fattigdom problemet. Evangeliet er nettopp for slike som ikkje har noko å bidra med til si frelse. Den som er rik i seg sjølv, høyrer det same evangeliet, men det blir han til inga nytte. «Hungrande metta han med gode gåver, men rikfolk sende han tomhendte bort» (Luk 1:53). Men vi kan ikkje av den grunn unnlata å forkynna evangeliet.

Det er viktig at både loven og evangeliet blir forkjent. Dei må berre ikkje blandast saman. Loven må få vera lov, og evangeliet må få vera evangelium. Der forkynnaren og forkynninga har dette skiljet i seg, skjer det ein døds- og livsprosess hjå den som høyrer og tek imot Ordet. Alt eins eige blir dømt, og ein fattar tillit til Jesus. Jesus *åleine*. Når alt blir teke frå oss, får vi bruk for ein stedfortreder, ikkje før. Mykje av den såkalla lov- og evangelie-forkynninga i dag, tek ikkje vårt liv. Difor blir evangeliet berre ein aksept i vår tanke, men ikkje mat for vår sjel. Er det slik, så kan fornemnde Jer 6:14 anvendast på oss og vår tid.

Skal folket vårt og landet bli berge, så må det forkynnast til vekkjing. Skal vi få vekkjing, vil eg tru at det er naturleg at vekkjinga må koma blant slike som høyrer Guds ord. Blant dei er du og eg som går under kristen-namnet.

Musikk – for eller mot evangeliet?

Av Sigbjørn Agnalt

Man kan spørre; er det så viktig med musikken? Er det ikke bibeltroskap og rett forkynnelse av Guds Ord som er det eneste avgjørende i kristen sammenheng? Svaret er at også musikken har en sentral og avgjørende rolle. For mange er det uforståelig, derfor tenker jeg at det kan være riktig å skrive litt om det musikkssyn som ligger til grunn for en slik forståelse.

Musikksmak og musikkssyn

Når vi skal gå inn i dette er det viktig å skille mellom musikksmak og musikkssyn. Musikksmak handler om å like en type musikk. Det er slik for de fleste av oss at det er musikk vi liker, og at vi har en musikksmak. Det kan være flere grunner til at den er som den er, men ingen bør gjøre den til norm for andre.

Men når det gjelder musikkssyn blir det på en annen måte, og det er det viktig å være klar over. Når vi taler om å ha et musikkssyn er det noe annet enn musikksmak. Musikksmak er noe subjektivt, mens musikkssyn har sin grunn i kunnskap og innsikt, noe objektivt. Det handler altså om et syn på musikk som har sin grunn i objektive, evige sannheter. Og derfor dreier det seg om sannheter som er like sanne for alle. På samme måte som det for eksempel er med vårt abortsyn og ekteskapssyn. Det bygger på evige sannheter som gjelder for alle.

Guds skaperordning

Det som det handler om her, er musikkssyn, eller vi kan også si musikkforståelse. Det har sin grunn i kunnskap som kommer fra flere kilder. Guds ord er viktig i dette, og også den innsikt som er blitt til gjennom forskning og bruk av musikk helt fra ertiden. Og det første som har stor betydning er Guds skaperordning:

Gud la tonematerialet ned i skaperverket, naturtonerekken som vi kaller den. Fordi Gud sa til mennesket: legg jorden under dere, så har vi også fått muligheten til å skape og utvikle musikk. Å si at musikk er Guds verk er riktig i den forstand at byggematerialet er Guds, men å realisere dette har han overlatt til oss. Sels om forutsetningen for musikk – tonematerialet – er skapt av Gud, er det ikke uten videre riktig å si at musikk er Guds skaperverk. For utarbeidelsen av dette materialet har han overlatt til oss. Gud skapte ikke fullt ferdige musikkstykker og overgav dem til oss, men han nedla i skaperverket musikk som mulighet, som vi må arbeide frem. Derfor finnes det ikke noe musikkstykke som ikke er skapt av et menneske. Det finnes ingen «Guds musikk» i den forstand at dette er et musikkstykke som Gud alene er opphavet til. Alle musikkstykker, fra de minste til de største, er formet av menneskets ånd og hånd, og

bærer preg av dette. Også på musikkens område gjelder det at Gud har gitt lover og skaperordninger, en god orden. Mange av dem som har komponert musikk, har ved sin innsikt i dette skapt musikk som er i overensstemmelse med Guds gode orden og skaperordning. Men det finnes også masse musikk som er et opprør mot dette og derfor også mot Gud og hans skaperordning.

Å hevde, slik det blir gjort av enkelte, at «musikk er en del av skaperverket», og derfor er all musikk like god og tjenlig i kristen sammenheng, og at musikk av denne grunn er «nøytral», altså verken i det ondes eller godes tjeneste, det er likeså meningsløst som å påstå at alle skulpturer skåret ut i tre er i det godes tjeneste, for de er jo laget av tre, og det er en del av Guds gode skaperverk. For av dette skaperverk, trestykket, kan et menneske godt skape noe som kan brukes i det ondes tjeneste. Jes 44:15: «Han gjør også en gud av det, som han tilber». Det samme gjelder også for musikk.

Musikkens virkning

Det neste jeg vil nevne er dette: Det er ikke slik at musikken gjør noe med Guds ord, eller for den saks skyld, teksten i sangene vi synger. Den kommer ikke med ubibelsk eller vrang lære, har ikke med lærespørsmål å gjøre. Men den gjør *noe med oss som lytter til den, og dermed påvirkes av den*. Musikken har en virkning på oss, det er på en måte «musikkens

språk», og det er der forskjellen på god og dårlig musikk ligger. Slik sett har det mer med psykologi og biologi å gjøre, det som påvirker menneskesinnet. Og derfor er det også så viktig! Årsaken er etter min oppfatning selvinnlysende: *For menneskesinnet er den jordbunn som Guds ord skal sås i* (Mat 13:1–23).

Musikkens virkning er altså det avgjørende, og hvilken virkning den får avhenger av hvordan den er laget. Musikk består, litt forenklet sagt, av tre grunnelementer; melodi, harmoni og rytm. Dette er de «byggesteiner» komponisten har til rådighet. Måten han bruker disse på, «komponerer dem», avgjør virkningen. Så kan en komponist lage musikk som får den virkning han vil den skal ha. Bach ønsket å komponere musikk «til Guds ære og sinnets rekreasjon». Han kunne det for han visste hvordan, han var «fagmann» og en mester på dette området. Og det samme er tilfelle for dem som ønsker å komponere musikk til å «fremme det onde og ureine, og ødelegge eller skade menneskesinnet». Og da handler det altså om hvilken virkning musikken har på oss.

En side av dette er at det finnes mye musikk i dag som er direkte nedbrytende og ødeleggende for sjel og sinn. Her burde kirke og menighet være med å beskytte sine barn, unge og voksne mot dette, det handler om å verne det liv som *er født!*

I dag har vi tilgang til veldig mye god kunnskap om hvordan musikk virker, både fra nyere forskning og

innsikt hos dem som har levd før oss og som har vært sannhetssøkende i sitt arbeid med musikk. Dette er kunnskap som også er til stor hjelp for den som ønsker å finne fram til god musikk. Musikk som virker godt på sjel og sinn og kan være et redskap for evangeliet. Her har vi også en rik kilde å øse av.

Musikk og Guds Ord

Dette med virkningen av musikken er også veldig aktuelt i forhold til det Jesus sier: Det er Ånden som gjør levende, kjødet gagner ikke noe. De ord jeg har talt til dere, er ånd og er liv (Joh 6:63). Med dette sier Jesus noe som er helt avgjørende for oss. I alt åndelig arbeid gjelder dette: Ånden bruker Ordet. Så må vi ikke ta inn i menigheten noe som hindrer Åndens gjerning. Carl Fr. Wisløff uttalte på et stevne på Laberget i 1995: «Den moderne sangen og musikken er blitt et av de viktigste virkemidler for å bryte ned Guds ord i vår tid». Altså til å hindre Åndens gjerning ved Ordet.

Musikk kan være med å virke sammen med Guds ord på den måten at den virker til å gjøre oss «stille for Herren», den skaper ro i sjel og sinn til å lytte. En virkning som gir god jord for såkornet. De melodiske og vakre melodiene som vi har til våre gode salmer og sanger hjelper til å samle tanker og sinn om de rike tekstene.

Men musikken kan også ha en helt annen virkning, og det var det

Wisløff så og advarte mot. I mye musikk brukes de harmoniske og rytmiske elementer bevisst for å skape en sterk emosjonell virkning. Den tilfører «krytmisk energi» og «ruser opp» følelseslivet vårt. Vi kan med slik musikk skape en «musikkskapt oppbyggelse» som føles og oppleves god. Men den har ikke noe med åndelig oppbyggelse å gjøre, for Ånden bruker Ordet i den som hører. Musikk kan altså ha den virkning at den blir en hindring for å høre, den distraherer, trekker vårt sinn bort fra å høre. Og den gjør at vi mister behovet og lysten til å høre Guds sanne Ord, den skaper motstand i oss mot Åndens gjerning. Musikkens virkning blir da å bygge opp oss selv, det motsatte av Guds ords hensikt. Ordet vil skape sann syndserkjennelse, sønderknuse og gjøre oss «fattige i ånden» slik at evangeliet åpenbarer for oss, ordet om korset som alene er Guds kraft til frelse for hver den som tror. For den «musikkskapte oppbyggelse» blir «det å føle» viktigere enn det å få se Jesus i Ordet. «Alteret er byttet ut med scene».

I romanen «Doktor Faustus» lar Tomas Mann, Satan si: «Et høyteologisk anliggende er musikken – i likhet med synden, i likhet med meg». Vi får høre: «På musikkens område er det ikke tale om godt eller ondt, det er bare snakk om smak og behag». Det er Satans «musikkteologi», og den er kanskje hans mest effektive middel innad i menighetene for å få kristne bort fra Guds Ord i dag.

Hva er musikk?

Av Johannes Brandtzæg

Jeg vet ikke om noen kan gi et fullt tilfredsstillende svar på dette spørsmålet. Jeg kan iallfall ikke. Men jeg kan prøve å gi et svar, som etter mitt syn sier noe vesentlig ved musikken. – Musikk er et middel hvormed menneskene kan finne uttrykk for det uutsigelige, det som ikke kan tolkes med ord.

– Men vår kraft kan økes ikke bare ved utløsnings av krefter som bor i oss selv, men også ved at vår ånd settes i forbindelse med kraft-kilder utenom oss. Det kan skje på flere måter, men det ser ut som musikken har en særskilt evne også i denne retning. Et eller annet sted i sjelslivets undergrunn, i «kjelleren» – om jeg kan bruke det uttrykket – er det skjulte ledningsforbindelser med de verdener og ånder og åndskrefter som er utenom oss, og som på usynlig måte fyller tilværelsen – gode og onde. Så kommer musikken, og så er det som en usynlig hånd dreier på

kontaktknappen i sjelens undergrunn så strømmer kraften inn – til gagn eller til skade, til å styrke og gi vekst eller til ruin, alt ettersom de krefter er som ved musikken får en åpen dør inn til vår sjel. Hellig musikk, ren musikk kaller på hellige ånder og krefter. Vanhellig, uren musikk kaller på djevelske og urene ånder. Djevelen er en mester i å skaffe seg inngang gjennom musikk. Om du gikk inn i en av de såkalte natt-kaféer i en storby, så fikk du nok merke det. Musikken som høres der er skapt til å egge til synd, til urenhet, til djevelskap. Men virkelig god musikk, ren og hellig musikk er en mektig forbundsfelle for evangeliet.

Fra en tale av Kinamisjons-forbundets (NLM) første generalsekretær, holdt i 1926, gjengitt i tidsskriftet «Concordia» i 1977»

Musikk - en Guds gave

«Jeg skulle ønske av hele mitt hjerte at enhver ville love og prise musikkens guddommelige og fortreffelige gave. Jeg blir så overveldet av de mange og store egenskaper musikken har, at jeg ikke vet hvordan jeg skal tale rett om den eller hvor jeg skal begynne eller ende min tale.»

«En gang i tiden var musikken hellig og guddommelig. Men i tidens løp kom den i begjærrets og fortreffelighetens tjeneste.»

Martin Luther

Musikkens språk

Av Frank Garlock

I noen nummer framover vil vi gjen-
gi utdrag fra et foredrag om musikk,
holdt av amerikaneren Frank Gar-
lock. Han var forkynner, musiker
og dirigent, med blant annet doktor-
grad i musikk. Det har kommet flere
bøker om musikk fra hans hånd.
Den første, «The Big Beat», ble ut-
gitt i 1971, med sterke advarsler mot
«rock & roll». Det fortelles at Gar-
lock har besøkt hver stat i USA, og
ellers 30 ulike land siden 1970, med
veileding ut fra Bibelen om sang og
musikk.

Red.

Forord av Ingar Gangås

Under et besøk i Bolivia i 2016 ble jeg gjort oppmerksom på en serie med videoopptak av Frank Garlock på spansk. Det er seks leksjoner, hver på mellom 45 og 50 minutter. Det var Rafael Veizaga, pensjonist og frivillig medarbeider i litteraturarbeidet «Såmannen» som anbefalte det. Hans sønn, Joel, hadde i flere år vært opprettet av hvor viktig det er å veilede i dette spørsmålet. Han startet et arbeid blant unge for noen år siden, og han merket at moralen blant ungdommene i forsamlingen ble bedre etter at de erstattet populærmusikken med sang og musikk av mer klassisk karakter.

Jeg hørte alle seks leksjonene sam-

men med mine medarbeidere mens jeg var der ute, og vi fikk en god samtale etterpå. Det er som Gonzalo Ascarrunz sa det: «Dette må vi bare bøye oss for, og vi må være veldig bevisste på at det arbeidet vi står i her ute ikke blir influert av det som de aller fleste kirkene bruker av musikk i sine forsamlinger».

Frank Garlock er, etter det jeg har funnet ut, fra en konservativ baptistkirke i USA. Han er musiker og dirigent, med doktorgrad både i musikk og teologi, og han har blant annet reist rundt med foredrag om sang og musikk. Opptakene, «El lenguaje de la música», må ha blitt til i begynnelsen av 1990-årene eller tidligere. På youtube finnes det noen korte videoer om samme emne på engelsk av senere dato, på 10-12 minutter hver. De er på langt nær så grundige som serien på spansk, og er holdt i mer popularisert form.

Jeg er av flere blitt oppfordret til å oversette de seks leksjonene til norsk. Å omgjøre muntlig tale på spansk til skriftlig norsk, har ikke vært lett. En god del av Garlocks eksempler, særlig når han setter seg til pianoet og forklarer, har vært vanskelige å få med her. Jeg tenker da også på forklaringen om tre-enigheten på bakgrunn av Pythagoras sine oppdagelser vedrørende variasjonene i tonenes svingninger. Garlock har en del språklige forklaringer fra grunnteksten, der han påviser at flere av bi-

belversene om lovsang i Bibelen, ikke bare handler om ordene og fremføringen, men også om selve musikken og instrumentene. En del av dette ble for omfattende å ta med i et såpass kortfattet sammendrag som dette.

*Mosvik, februar 2017
Ingar Gangås*

LEKSJON 1

Musikkens Gud

Vårt hovedanliggende kan sammenfattes i Ef 5:10: «*Prøv da hva som er til behag for Herren!*» Dette verset skal være vårt tema i alle leksjonene som vi nå skal ha om musikk.

Det er seks leksjoner til sammen:

1. Musikkens Gud

Når ble musikken til? Hvor har den sitt opphav? Er musikken nøytral?

2. Musikkens budskap

Kan musikken kommunisere? Hva kommuniserer den? Kan vi forstå dens budskap?

3. Musikkens lyd

Hvis vi kan forstå musikken, finnes det da prinsipper for hvordan den bør komponeres?

4. Musikkens evangelium

Er det noen sammenheng mellom teologi og musikk? Musikken kan ikke formidle evangeliets ord, men hvordan

kan den stå i evangeliets tjeneste, og ikke hindre, men fremme Ordet?

5. Musikkens påvirkning

Påvirker musikken oss? Og hvis den påvirker, hvordan påvirker den? Hva er det som påvirker oss? Hvis vi forstår disse sammenhengene, hvilken musikk bør vi da lytte til?

6. Musikkens hensikt og målsetting

Hvorfor har Gud gitt oss musikken?

Dette er viktige spørsmål som vi skal dypele litt mer med. Vi kaller dette seminaret «musikkens språk», fordi det er slik at all musikk formidler noe, har et budskap til oss. Den har alle elementer som tilsier at det er slik: en grammatikk, en syntaks (innbyrdes forbindelse), et innhold og den er signifikant (meningsbærende).

Musikken er abstrakt. Derfor er det mange som ikke ser at musikken kommuniserer et budskap. Men den har likevel et språk, og i disse leksjonene skal vi vise ut fra Bibelen at det er slik. Mange tror at det ikke står så mye om musikk i Bibelen. Men det er mer enn 500 henvisninger til den, flere enn de som omhandler himmelen, helvetet eller nåden. Burde det ikke da være viktig for oss å gå til Bibelen for å se hva den sier oss om musikk?

All musikk er enten ond eller god. Det er avhengig av hvordan den er komponert, og hvem som står bak den. Det som særpreger vår tid er at moralen er i forfall. Slik er det også med musikken. Det meste av den er formet

av tidsånden. Derfor er mesteparten av det som komponeres i dag preget av den ånd som rår i samfunnet.

I henvisningene fra 2Mos 15:2, Sal 118:14 og Jes 12:2 underviser Gud oss tre sannheter:

Gud Herren *er vår styrke*. Han *er vår frelse*, og han *er min lovsang*.

Det er ikke nok å si at Gud har laget musikken for mennesket, men han *er* musikk, det vil si: musikken var en del av Guds vesen før skapelsen, helt fra begynnelsen! Pythagoras fant interessante sammenhenger da han studerte vibrasjonene på de åtte tonene i en skala, som han hevdet vitnet om treenigheten. Den tre-enige Gud er musikkens mester! Han som selv er musikalsk har nedlagt den samme musikaliteten i mennesket.

Gud synger og jubler: «Herren, din Gud er midt iblant deg, en helt som frelser. Han fryder seg over deg med glede, han tier i sin kjærlighet, han jubler over deg med fryderop» (Sef 3:17). Han kan spille på trompet, eller basun slik det er oversatt i vår Bibel (Sak 9:14). Denne skal han også ha med seg når han kommer igjen: «For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå» (1Tess 4:16).

Bibelen forteller at Jesus *sang*. Før han gikk inn i Getsemane-hagen sang han «Hallel» (Salme 113-118) med disiplene sine. Noe av det siste han sang med dem, var nettopp dette: «Herren er min styrke og *lovsang*, og

han er blitt min frelse» (Sal 118:14).

Med dette vitnet Jesus gjennom sin sang at Gud var hans styrke nå når han skulle lide og dø, Herren var hans frelser i nøden, ja, han var for ham en lovsang. Snart var striden over, og da var han hjemme hos sin Far i herlighet. Dette sang Jesus *om seg selv*, for Jesus er Guds høyre hånd. Han er lovsangens og frelsens egentlige grunn.

Vi vet at Bibelen er hellig, for Gud er hellig.

Vi tror at Gud taler til oss gjennom Guds Ord, for Gud er Ordet.

Vi sier at Bibelen ikke har feil, fordi vi tror at Gud er feilfri.

Dersom Gud er musikalsk, ja, er musikk, må det også med rette kunne sies at det finnes noe som vi kan kalle god musikk. Men på grunn av syndefallet vet vi at det onde kom inn i verden. Derfor er også mye av musikken, for ikke å si det meste av dagens musikk, preget av denne verdens gud.

Satan, løgnens far, påvirker oss gjennom bøker som ødelegger sinnet. Fjernsynet påvirker enda mer, men forskere har pekt på at musikken påvirker oss mange ganger mer. Dette vil vi si noe mer om i de følgende leksjonene.

La oss avslutte med mottoet vårt: «*Prøv da hva som er til behag for Herren!*» (Ef 5:10).

*Utdrag fra muntlige video-opptak
på spansk, oversatt og skriftilig
tilrettelagt ved Ingar Gangås.*

Leksjon 2 fortsetter i neste nummer.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Skreåvegen 90,
4440 Tønsberg

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Et Luther-sitat

Av Ragnar Opstad

Det er bare i Kristus vi virkelig er *hellige*.

Dette uttrykker Martin Luther så sterkt og tankevekkende, når han utleger teksten fra Romerbrevet 12:13: «Del ut til de hellige etter deres behov». Da sier han: «Paulus taler her om de hellige på jorden, det vil si de kristne, og kaller dem hellige ved troen. For det ville være en stor skam, og rent bespottelig om en kristen ville nekte for at han er hellig. For da ville han bekjenne at også Kristi blod, Ånd og tale, ja, Gud selv ikke var hellig – dette som Gud brukte, alt sammen, for at han nettopp skulle være hellig».

Då eg las dette avsnittet i «Husandaktsboken» av Carl Olof Rosenius, over 6. juli, gjekk tankane til ei anna, liknande uttale av Martin Luther. Om eg ikkje hugsar feil, så las eg det i Luthers Galaterbrevskommentar på svensk – for mange år tilbake. Men eg tok vare på det, sidan det vart så godt for meg – og som eg mange gonger seinare har sitert for meg sjølv:

«Och bland dessa helgonen är også jag, Gud være tack. Ty jag är ju döpt,

och jag tror at Kristus, min Herre, genom sin död har återlöst mig från mina synder och givit mig en evig rättferdighet och helighet. Och förbannad vare var och en som icke giver Kristus den äran att han tror, at han genom hans död, ord och sakrament är rättferdigjord och helgat.»

Kanskje det berre er to variantar av samme sak? At Rosenius tolkar det litt fritt? I så fall synest eg at det kjem klarast fram i Galatarbrevskommentaren på svensk. Eg trur ikkje det er mange som ikkje forstår det svenske sitatet, men eg kan gjerne prøva å gjengjeva også på norsk. Men eg hadde hug til å ta med det svenske, sidan eg vart så oppbygd av den!:

«Og blant disse helgener er også jeg, Gud være takk. For jeg er jo døpt, og jeg tror at Kristus, min Herre, gjennom sin død har gjenløst (fridd og frelst) meg fra mine synder og gitt meg en evig rettferdighet og helighet. Og forbannet være hver og en som ikke gir Kristus den ære at han tror at han gjennom hans død, ord og sakrament er rettferdigjort og heliggjort».